

ZORILE

REVISTĂ DE ASPIRAȚIE
ȘI CULTURĂ

NR. 28/2015

SUPLIMENT PENTRU CICLUL PRIMAR

Directorii colegiului:

Profesor **Daniela Maria Deac** – director

Profesor Dr. **Horațiu Popa-Bota** – director adjunct

Coordonator:

Florentina Oltean - bibliotecar

Redactor sef:

Delia Maria Pașc – secretar șef

Colaboratori departamente:

Învățătoare : **Loredana Petrule**

Diana Samoilă

Crina Truță

Denisa Ungurasan

Claudia Jucan

Maria Cenean

Elevii : **Daniel Bozdog** – elev în clasa a IV-a A

Darius Andronic – elev clasa a IV-a A

CLASA PREGĂTITOARE – CLASA MĂMĂRUȚELOR

Profesor învățământ primar Loredana Petrule

„Cunoașterea cuvintelor duce la cunoașterea lucrurilor”

Platon

Efectivul clasei pregătitoare în anul școlar 2014-2015:

ABRUDAN ANDREEA
ANTOFIE MAXIMILIAN
BAN ALEXANDRU
BOZDOC IUNIA-TEODORA
COVACI MARTINA-MARIA
CHIRA ALISA-ALEXANDRA
CÂMPEAN BOGDAN-MIHAI
FABIAN ALEXIA-MELANIA
FAT IRINA-MARIA
GANCIU CĂTĂLIN-IONUȚ
IANCU DANIEL-MARCO
KANALAS IOHANA-DIANA
LAPUSTEA MIRCEA-VALENTIN
MOLDOVAN AMIR
NEGREA IELCIU ARIADNA-MARIA
OPREA CANUDIUS-LUCA
OLTEAN CARMEN-BIANCA
POPOVICIU ERIKA
PAȘC ALEXANDRA-CIPRIANA
SAMOILĂ ADELA-MARIA
SHEVCHENKO MARIIA
ȘOAITĂ TUDOR
TECAR ANTONIA-IOANA

Activitățile celor mai mici elevi ai școlii noastre,
îndrumați de doamna profesor pentru învățământ primar **Loredana Petrule**
clasa pregătitoare 2014-2015

„ROMÂNIA TE IUBESC”
Activitate de Ziua Națională a României 1 Decembrie 2014

O zi unică a fost întâlnirea foarte emoționantă și interesantă, cu **domnul Dumitru Dorin Prunariu**, primul cosmonaut român

Rezultatul muncii elevilor în cadrul proiectului cu Muzeul Național de Istorie al Transilvaniei
“Cu pietricel ne jucăm și în preistorie ne plimbăm”

Creațiile micuților constând în podoabe preistorice, desene rupestre, vase din lut, așezări preistorice

Gala Barițiu
22 mai, 2015

cântând un cântec...

recitând o poezie...

Prima excursie din viața de școlar la Grădina Botanică "VasileFati" Jibou

Castrul Roman Porolissum

CLASA I – CLASA ALBINUȚELOR

Profesor învățământ primar Diana Samoilă

„Întregul scop al educației este să transforme oglinzile în ferestre”

Sydney J. Harris

Efectivul clasei I în anul școlar 2014-2015:

BĂBAN MIRUNA-ALEXANDRA
BUCUR DARIA-ANDREEA
BOCEANU ALIZEEA
CRISTEA TUDOR-EMANUEL
CIORNEA IOAN-PAUL
CREȚU LIGIA-DIANA
DANCIU ANDREI-CIPRIAN
FLOREA SERGIU-TEOFIL
FĂRĂGĂU DIANA
IRIMIA SONIA-ALEXANDRA
LONCA DRAGOȘ-ALEXANDRU
MOLDOVAN MIHAI
MANASES ZOLTAN
MOȘUȚIU LARISA-DIANA
MINTEUAN CARINA-ELENA
PETRULE VLAD
PAȘCALĂU RAISA-ANDRADA
PETRUȚA BOGDAN
POP MARIUS-ALEXANDRU
RANTA ANA-FILOFTEIA
SUCIU ALESIA-IOANA
ȘERBAN VLAD-ȘTEFAN
TEREC LORENA-DARIA
TOMOȘ LARISA-ANDRA
TUȘTEAN ASTRID-KARLA
TONEA VANESSA-REBECA
VARGA IULIA-ALESIA

ÎN LUMEA APEI- CĂLĂTORIE ALĂTURI DE PIC-PIC

Heloo! Sunt Pic, picătura de ploaie și vreau să vă spun o poveste minunată, povestea apei. Dar să nu mai pierd timpul. Vă voi prezenta toate minunățiile pe care le-am văzut în călătoria mea.

Marea aventura începe aici, lângă balta aceasta. Datorită soarelui foarte fierbinte apa se evaporă și se ridică spre înaltul cerului sub forma de vapori, formând norii. Vaporii mici s-au adunat cu toții într-un nor care a început să se întunece pentru că un aer rece a trecut deasupra lui.

Micile picături s-au albit de spaimă și s-au transformat în mici steluțe care au început să se cearnă pe pământ.

Copiii sunt foarte bucuroși! Ei le numesc, fulgi de zăpadă. Toate creaturile pământului au mare nevoie de apă. De la planta cea mai mică și firavă până la copacii cei mai mari, toate animalele pădurii, dar și păsările cerului și ale pământului.

Apa este în continuă mișcare și transformare, iar și iar. Nu poate exista viață fără apă! Am condus barca spre lumea minunată a păsărilor și plantelor iubitoare de apă. Broscuțe verzi ca iarba crudă, rațe, și berze, bătlani și castori harnici, mari constructori și libelule delicate cu aripi stravezii. Toate aceste vietăți sunt prietenele mele, cu care îmi place să mă întâlnesc și să povestesc.

Am mai avut o mare surpriză în drumul meu. O construcție uriașă numită de toți “hidrocentrală”, învârtea cu o forță teribilă apa lacului printr-o turbină și o transforma în electricitate.

Ajuns în curtea unei ferme, am stropit grădina care avea atâta nevoie de apă. Iarba, plantele, pomii, toate plantele s-au înviorat și au prins o culoare verde, puternică și strălucitoare.

M-am oprit și pe acasă. Aveam și aici o mulțime de treburi de rezolvat: să ud floarea din ghiveci, să spăl vasele, să hrănesc pisica apoi să fac un duș. Și pentru toate acestea am avut nevoie de ați ghicit! de APĂ!

Acum am să vă povestesc despre un lucru minunat. După ce un nor mare și întunecat și-a scuturat picăturile de ploaie și soarele a apărut mai strălucitor ca niciodată, vesel și puternic, a apărut un curcubeu frumos, de-ți tăia răsuflarea. Avea dungi multicolore: roșu, portocaliu, galben, verde, albastru, indigo, violet. De ce? Cum? Ați învățat la științe. Noi picăturile de apă ne putem transforma în mici prisme, care descompun culoarea albă a luminii în cele șapte culori.

M-am întrebat mereu cum reușește Mama Natură să se păstreze atât de curată. Raspunsul? Apa este cea care o ajută să păstreze aerul curat, plantele proaspete, apele se păstrează limpezi pentru pești și mulțimea de alte plante și animale care trăiesc aici.

Pentru că apa se afla pretutindeni și este atât de necesară, trebuie să avem mare grijă de ea. Trebuie să o păstrăm curată. Sunt foarte fericit când văd că tinerii au grijă ca apele să fie curate. Asta arată că au înțeles pe deplin importanța ei.

Puzzle

In lumea apei

Halloween – “ne dați ori nu ne dați?”

“Albinuțele”

Viruși și bacterii

Academia de muzică – “O vioară mică de-aș avea”

CLASA A II-A

Profesor învățământ primar Crina Truta

„Trebuie să urci foarte sus, dacă vrei să poți să vezi foarte departe!”

Constantin Brîncuși

Efectivul clasei a II-a în anul școlar 2014-2015:

BENI BRUNO-EMANUEL
BONIS ANDRA-REBECA
BRIA MAXIMILIAN-CRISTIAN
BUȘ BOGDAN-SIMION
CHINCIȘAN MIHAI-CRISTIAN
CHIRA VLAD-ALEXANDRU
CHIȘ DAVID
DRĂGAN RAUL-BOGDAN
GĂDĂLEAN ANDREI-ALEXANDRU
JURMA ANASTASIA
KANALAS DAFI-NARCIS
KANALAS MARIA-NICOLETA
LAKATOS SONIA
MOCANU NICHOLAS-ADRIAN
POP DAN-ALEXANDRU
PILEA FLORIN-ALEXANDRU
PRANDO STEFANO
RAȚIU LORENZO
ȚONEA MEDA

“Cu pietricel ne jucăm și în preistorie ne plimbăm”

Serbare de Crăciun

CLASA A III-A

Profesor învățământ primar Denisa Ungurășan

„de-a lungul timpului...”

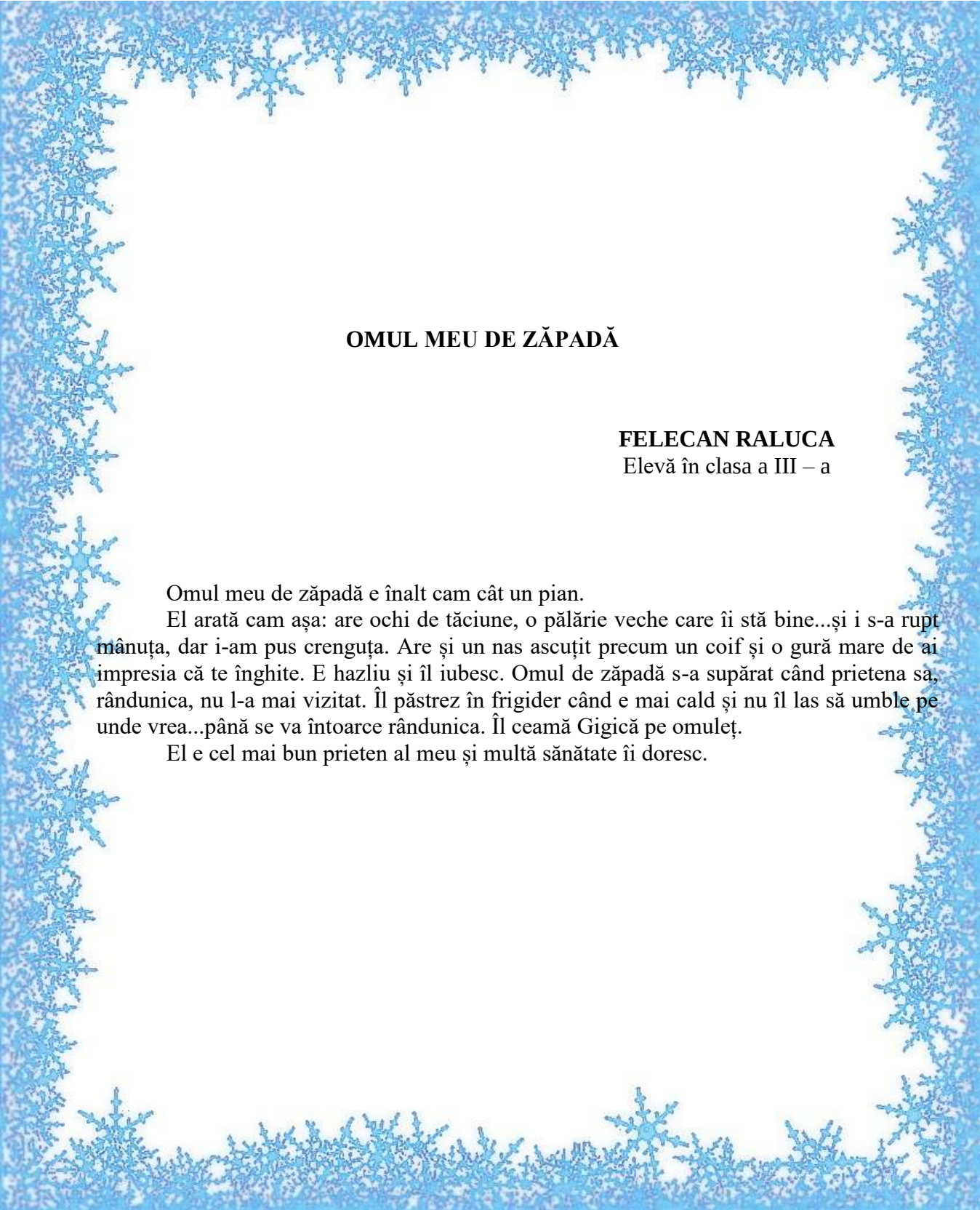
Am copilărit, am învățat, ne-am jucat și am legat prietenii.

Cu fiecare experiență, am descoperit că suntem capabili de mai mult și de mai bine, că suntem îndrăzneți, unici și deosebiți în felul nostru, că putem să fim creativi, toleranți, iubitori și surprinzători. Cu siguranță, în anii de școală ne-am construit părți importante din ceea ce devenim și, inevitabil, ne-am îmbogățit cu amintiri care ne colorează copilăria...

Efectivul clasei a III-a în anul școlar 2014-2015:

BAGITA ALEXANDRU-GEORGE
BIRIȘ ALECSANDRA
BLAND REBEKA-IZABELLA
BOJA TEODORA-ALEXANDRINA
CHETRARI PETRU
CHIȘ ALEXANDRA-MARIA
COJOCARU MIHAI
CREȚU MARA-CRISTINA
DEAK IRINA
DANCI ANDREEA-IRINA
DERÎTEI ȘERBAN-IONUȚ
DOICA RAREȘ ANDREI
FELECAN RALUCA-DARIA
GALOS ALIN-SEBASTIAN
LĂCĂTUȘ OVIDIU
LĂZĂROE VLAD-IONUȚ
MIRON EDUARD
NEGREA IELCIU ANTONIA
NEMEȘ MIHAIL
NUȚĂ ELIZA-MARIA
PRECUP DAVID
SVIDERSKI CĂTĂLIN-BOGDAN
ȘUTEU LORENA-IRINA
TUMINI ALEXANDRU-GIUSEPPE
VARGA MARIA-ALEXANDRA
VAHNOVANU IOANA-DOMNICA
ZEICU ALEXANDRA-ELENA

OMUL MEU DE ZĂPADĂ

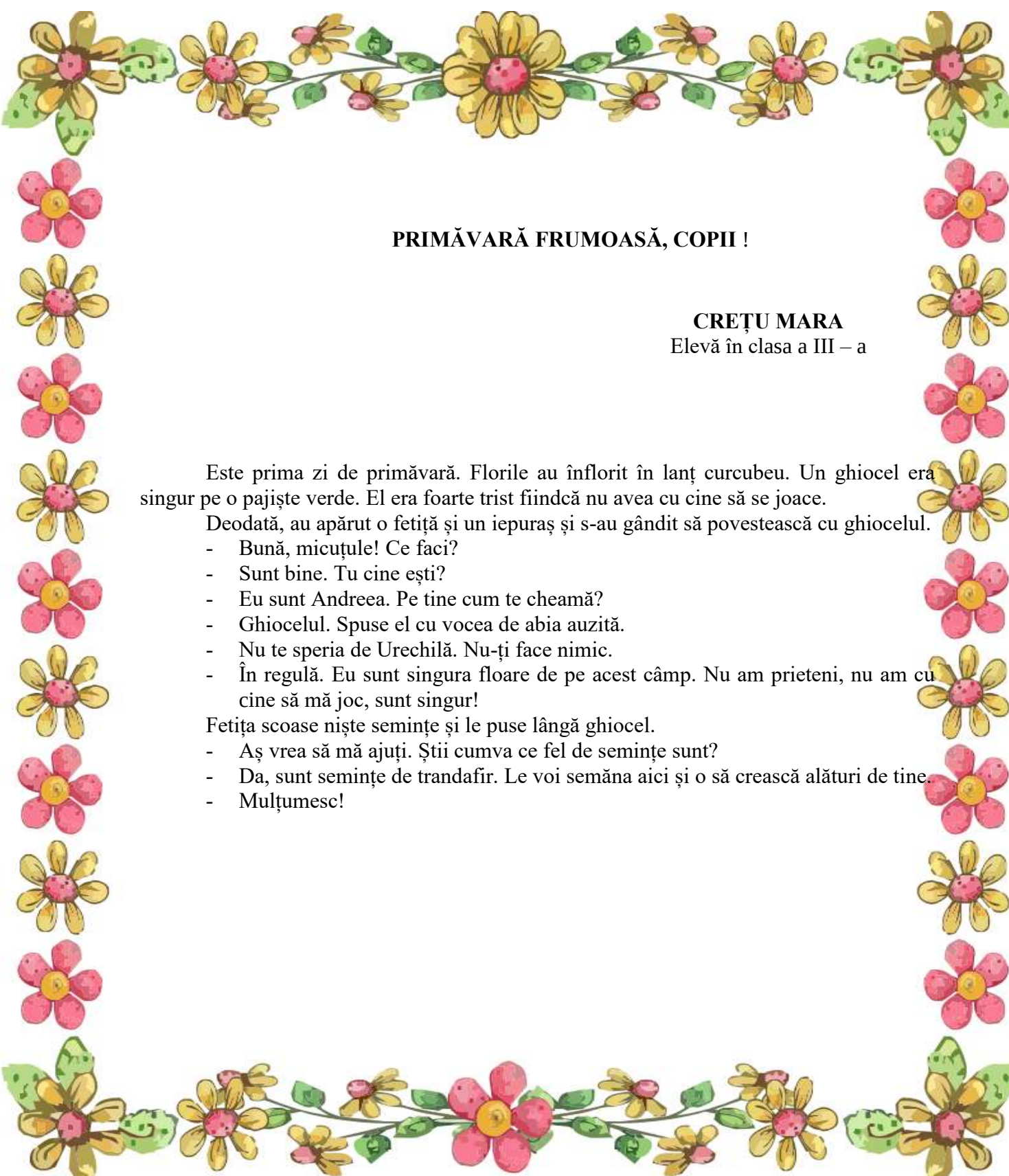
FELECAN RALUCA

Elevă în clasa a III – a

Omul meu de zăpadă e înalt cam cât un pian.

El arată cam așa: are ochi de tăciune, o pălărie veche care îi stă bine...și i s-a rupt mânăuța, dar i-am pus crenguța. Are și un nas ascuțit precum un coif și o gură mare de ai impresia că te înghite. E hazliu și îl iubesc. Omul de zăpadă s-a supărat când prietena sa, rândunica, nu l-a mai vizitat. Îl păstrez în frigider când e mai cald și nu îl las să umble pe unde vrea...până se va întoarce rândunica. Îl ceamă Gigică pe omuleț.

El e cel mai bun prieten al meu și multă sănătate îi doresc.

PRIMĂVARĂ FRUMOASĂ, COPII !

CREȚU MARA
Elevă în clasa a III – a

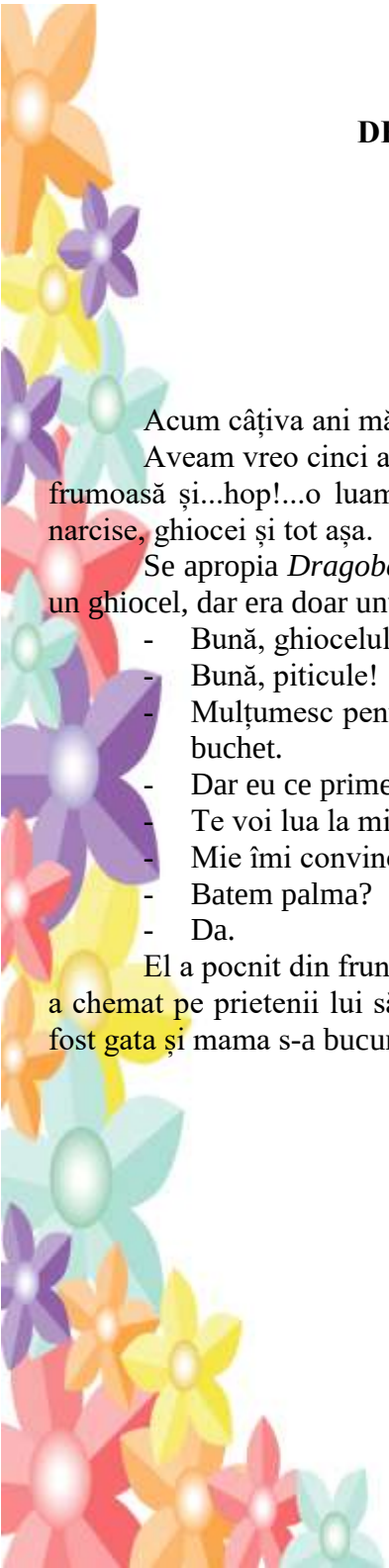
Este prima zi de primăvară. Florile au înflorit în lanț curcubeu. Un ghiocel era singur pe o pajiște verde. El era foarte trist fiindcă nu avea cu cine să se joace.

Deodată, au apărut o fetiță și un iepuraș și s-au gândit să povestească cu ghiocelul.

- Bună, micuțule! Ce faci?
- Sunt bine. Tu cine ești?
- Eu sunt Andreea. Pe tine cum te cheamă?
- Ghiocelul. Spuse el cu vocea de abia auzită.
- Nu te speria de Urechilă. Nu-ți face nimic.
- În regulă. Eu sunt singura floare de pe acest câmp. Nu am prieteni, nu am cu cine să mă joc, sunt singur!

Fetița scoase niște semințe și le puse lângă ghiocel.

- Aș vrea să mă ajuți. Știi cumva ce fel de semințe sunt?
- Da, sunt semințe de trandafir. Le voi semăna aici și o să crească alături de tine.
- Mulțumesc!

DE VORBĂ CU UN GHIOCCEL

PRECUP DAVID

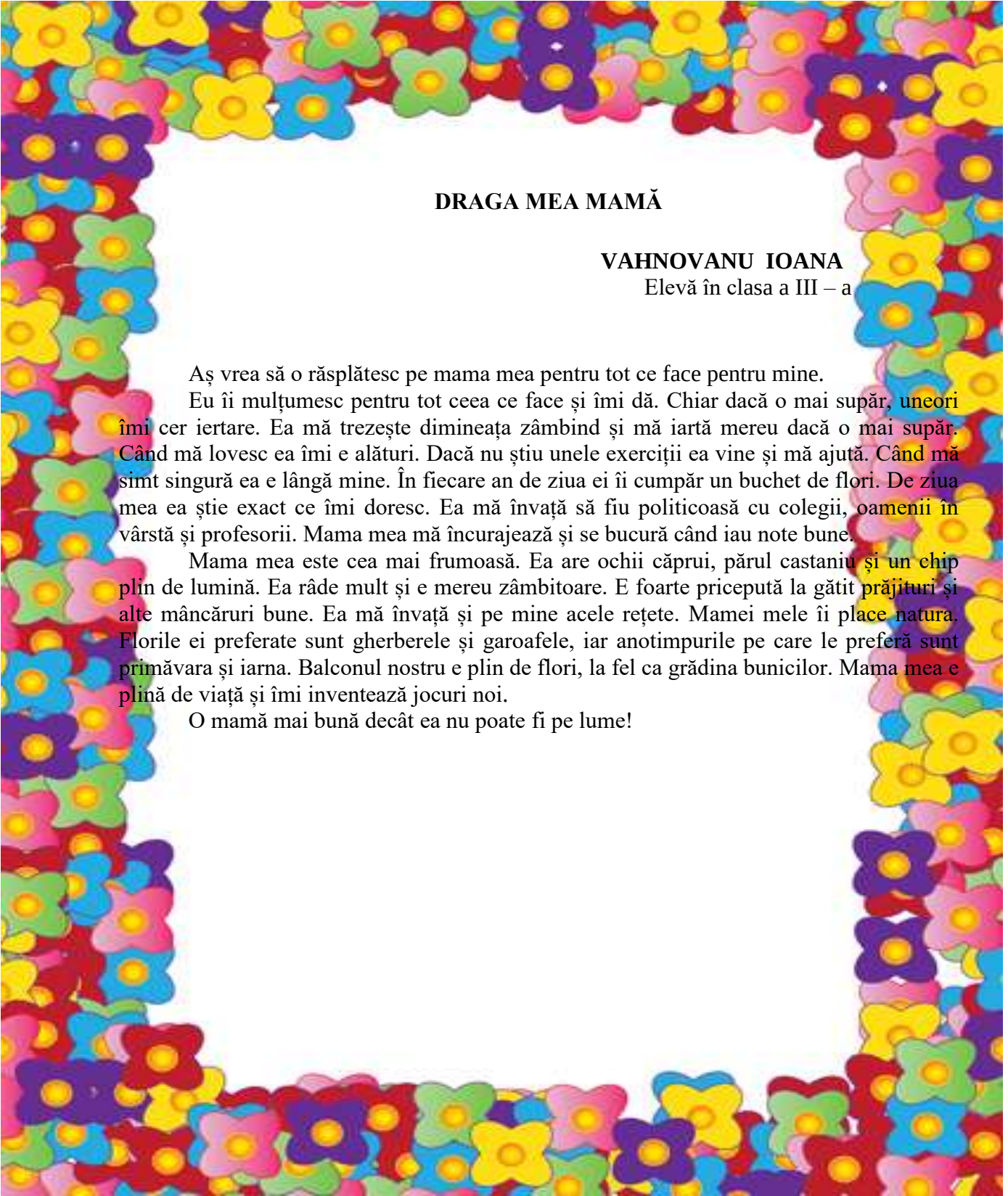
Elev în clasa a III – a

Acum câțiva ani mă plimbam și eu ca toți oamenii pe un câmp. Să vă povestesc... Aveam vreo cinci anișori eram ca un pitic de mic. Îmi plăceau florile. Vedeam una frumoasă și...hop!...o luam și o duceam acasă. Mereu îi duceam mamei flori: zambile, narcise, ghioceli și tot așa.

Se apropia *Dragobetele*, dar nici o floare pe câmp nu era. Atunci m-am întâlnit cu un ghiocel, dar era doar unul. M-am dus și am stat de vorbă cu el:

- Bună, ghiocelule!
- Bună, piticule!
- Mulțumesc pentru compliment, dar vreau să mă ajuți să găsesc flori pentru un buchet.
- Dar eu ce primesc în schimb?
- Te voi lua la mine acasă și te voi îngriji.
- Mie îmi convine.
- Batem palma?
- Da.

El a pocnit din frunze și mii și mii de flori au apărut la dispoziția mea. Ghiocelul i-a chemat pe prietenii lui să mă ajute să fac buchete de flori. În câteva minute acestea au fost gata și mama s-a bucurat nespus de mult.

DRAGA MEA MAMĂ

VAHNOVANU IOANA

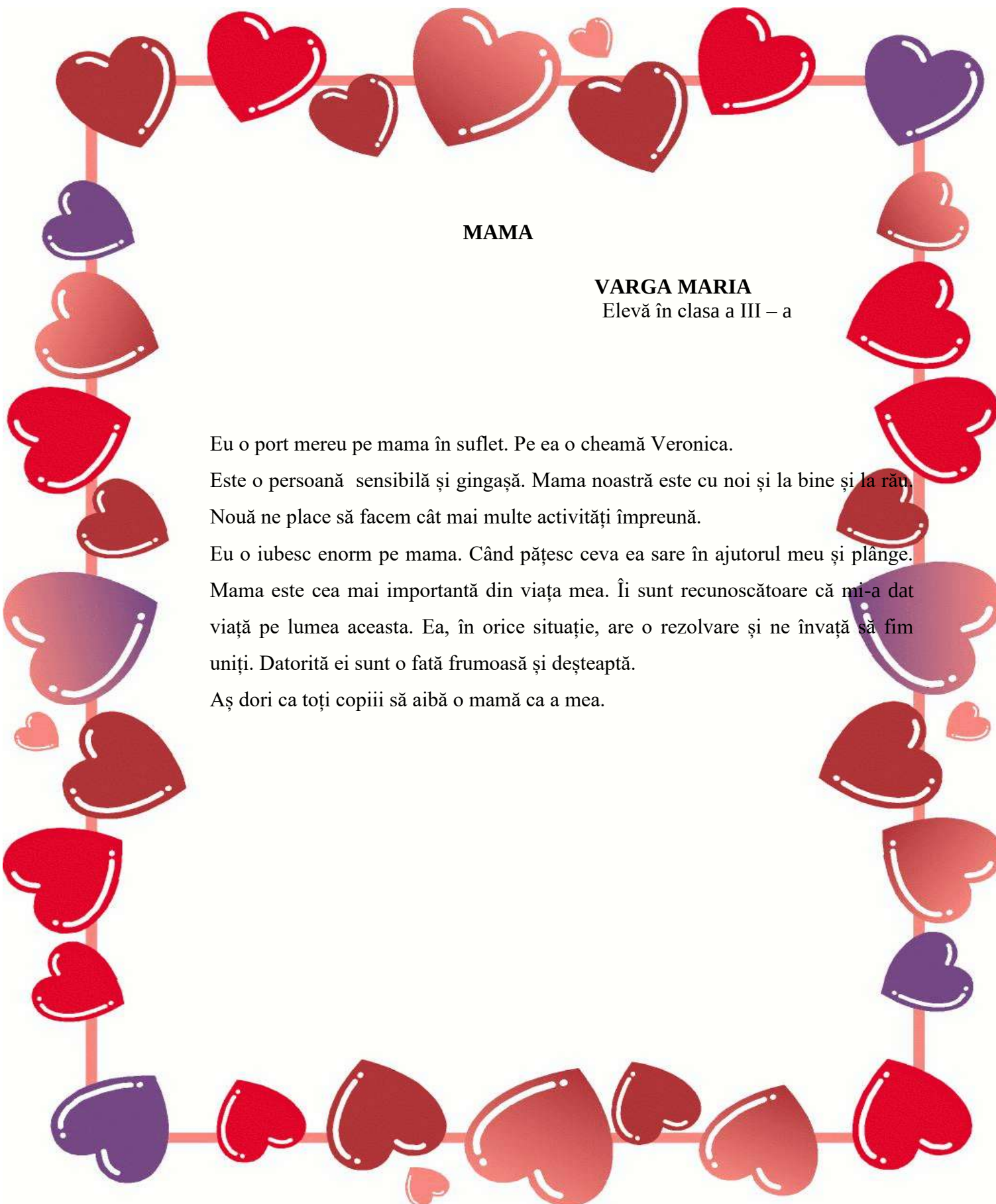
Elevă în clasa a III – a

Aș vrea să o răsplătesc pe mama mea pentru tot ce face pentru mine.

Eu îi mulțumesc pentru tot ceea ce face și îmi dă. Chiar dacă o mai supăr, uneori îmi cer iertare. Ea mă trezește dimineața zâmbind și mă iartă mereu dacă o mai supăr. Când mă lovesc ea îmi e alături. Dacă nu știu unele exerciții ea vine și mă ajută. Când mă simt singură ea e lângă mine. În fiecare an de ziua ei îi cumpăr un buchet de flori. De ziua mea ea știe exact ce îmi doresc. Ea mă învață să fiu politicoasă cu colegii, oamenii în vârstă și profesorii. Mama mea mă încurajează și se bucură când iau note bune.

Mama mea este cea mai frumoasă. Ea are ochii căprui, părul castaniu și un chip plin de lumină. Ea râde mult și e mereu zâmbitoare. E foarte pricepută la gătit prăjituri și alte mâncăruri bune. Ea mă învață și pe mine acele rețete. Mamei mele îi place natura. Florile ei preferate sunt gherberele și garoafele, iar anotimpurile pe care le preferă sunt primăvara și iarna. Balconul nostru e plin de flori, la fel ca grădina bunicilor. Mama mea e plină de viață și îmi inventează jocuri noi.

O mamă mai bună decât ea nu poate fi pe lume!

MAMA

VARGA MARIA

Elevă în clasa a III – a

Eu o port mereu pe mama în suflet. Pe ea o cheamă Veronica.

Este o persoană sensibilă și gingașă. Mama noastră este cu noi și la bine și la rău. Nouă ne place să facem cât mai multe activități împreună.

Eu o iubesc enorm pe mama. Când pățesc ceva ea sare în ajutorul meu și plânge.

Mama este cea mai importantă din viața mea. Îi sunt recunoscătoare că mi-a dat viață pe lumea aceasta. Ea, în orice situație, are o rezolvare și ne învață să fim uniți. Datorită ei sunt o fată frumoasă și deșteaptă.

Aș dori ca toți copiii să aibă o mamă ca a mea.

CLASA a IV-a A

Profesor învățământ primar Claudia Jucan

**„Educația este cea mai puternică armă pe care voi o puteți folosi pentru a schimba lumea.”
Nelson Mandela**

Efectivul clasei a IV-a A în anul școlar 2014-2015:

ABAD OLTEAN-ANDREA
ANDRONIC DARIUS-ANDREI
BUIGA MIHAI-MARIUS
BOZDOC MIHAI-DANIEL
CARDONE CLAUDIO-CESARE
CHELEMEN ȘTEFAN-ADRIAN
CIPLEA RAREȘ-ȘTEFAN
CIURDAR EDUARD-GABRIEL
COSTIN MIRUNA-DIANA
COZMA ELENA-GABRIELA
DANCIU BOGDAN-DARIUS
DENER MELANIA-ȘTEFANIA
FĂRĂGĂU BOGDAN
FRĂTEAN SEBASTIAN
GĂLĂȚAN DIANA-KRISZTINA
IANCU RALUCA-CRISTINA
MAINO JUSTIN-PIETRO
MAN ANDREI-MARCO
MESZAROS JESSICA-RAMIRA
MICU DAVID-CRISTIAN
NAGHI GEORGE-DACIAN
PINTEA RALUCA-GABRIELA
PRISĂCARI ALEXIA
RACoviȚĂ RĂZVAN-MATEI
SUCIU MARA-IRINA
ȘOFRON BOGDAN

BALAURII

BOGDAN FĂRĂGĂU
Elev în clasa a IV-a A

A fost o dată un avion.
De fapt, nu, nu era un avion, era o pasăre!
De fapt, nu, nu era o pasăre, era, mai degrabă, un pterodactil!
Uuuf! Nu era, de fapt, nici pterodactil, ci un dragon. Adică, nu tocmai un dragon – era un balaur.

Acel balaur era foarte prietenos, dar nu avea prieteni, fiindcă toată lumea se speria de înfățișarea lui înfricoșătoare. De aceea se angajase ca autobuz pentru oamenii din preistorie. Când oamenii urcau pe el, în ochi li se citea spaima, dar pentru că ofertele de călătorie nu prea existau în acele vremuri, călătoreau pe balaurul autobuz, fără să se plângă.

Într-o zi, în timp ce balaurul stătea în Pădurea Întunecată, unde era casa lui, apără un băiat (care se numea Koki) și îl întrebă:

- Hei, tu ești balaurul-TAXI?
- Nu, eu sunt balaurul-autobuz!
- Tot una! Am auzit că ai lipsit de la serviciu pe motiv de tristețe.
- Păi sunt trist deoarece nu am prieteni, toată lumea se sperie de mine! Se văicări Boly (A propos, pe balaur îl chema Boly).

- Am eu un prieten pentru tine, zise Koki. Struuuucia!!!!

Atunci, în zbor apără un balaur de toată frumusețea!

- Bună, rosti Strucia.

- Bună! Ce solzi frumoși ai! o complimentă Boly.

-Mulțumesc, și ai tăi sunt la fel!

În următorul an preotul spuse:

- Vă declar soț și soție! Poți săruta mireasa!

Datorită acestui fericit eveniment, Boly nu mai putea să rămână un simplu autobuz și deveni președintele CTP. Din păcate, el a fost mebrul cel mai de vază al familiei sale, fiindcă copiii lor au fost autobuze și copiii copiilor copiilor lor la fel. Toți membrii familiei fură autobuze, în afară de Boly care fusese președinte și Strucia, care rămăsese casnică.

Deci, în sfârșit, au trăit...nu, cred că voi spune am încălecat...nu, cred că spun au trăit fericiți până la adânci bătrâneți...Cred...

PELICANUL

DANIEL BOZDOC

Elev în clasa a IV-a A

Era odată un pelican pe nume Pelicanu'.

Pelicanu' a mers la un magazin pentru păsări și și-a cumpărat un avion pentru pelicani pentru a nu se obosi zburând. Aparatul a fost un chilipir – a costat doar cinci bețe, patru spice de grâu și două crengi.

A decolat pe la ora 14:45 și a făcut prima oprire pe aeroportul Cucurigu'.

Aeroportul era tare enervant pentru Pelicanu' pentru că acolo erau foarte mulți cocoși care se împingeau și strigau „Cucurigu!”. El aterizase acolo ca să alimenteze avionul și să mănânce un somon.

După ce a văzut că nu sunt somoni, ci doar porumb nefiert, a alimentat și a pornit-o înspre avionul lui. Dar, tocmai atunci, dintr-un avion care trebuia să își micșoreze greutatea pentru a nu se prăbuși, a căzut un somon gras și, peste, niște sos tartar. Din păcate, l-a văzut prea tarziu – niște struți puseseră ochii pe somon (acești struți erau niște duri, când nu le convenea ceva, rezolvau problema cu un cioc în cap).

El trebuia să se miște repede: să se urce în avion și să își ia zborul, fiindcă, după cum e binecunoscut, struții nu zboară. Așa a făcut și a reușit să plece la timp.

După trei ore de zbor intens, deși a văzut că mai are combustibil, i s-a făcut foarte somn și următorul aeroport era la o oră și jumătate distanță. Acela a fost momentul cel mai dificil – a luat decizia grea de a-și face cuib. S-a apucat de treabă imediat...după două ore de smiorcăială.

Cuibul a fost terminat în trei zile, când nu îi mai era somn, fiindcă dormise într-o scorbură. Pelicanu' era foarte furios, așa că și-a strâns toate sculele și a pornit-o din nou la drum.

Călătoria până în România a fost grea și lungă (a durat 33 ore), dar până la urmă a zărit destinația. Înainte să ajungă, a constatat că trebuia să facă o aterizare de urgență pentru că îi intarse o piatră la motor și putea oricând să se prăbușească.

A aterizat pe cel mai apropiat aeroport de Delta Dunării, care era doar la 100 hm. Acolo a rugat un mecanic porumbel să îi scoată piatra de la motor și să îi facă plinul la avion.

A mâncat doi somoni, apoi și-a luat zborul și, cât ai zice „pește” a ajuns în Delta. Și-a construit un cuib și a stat liniștit acolo, pe durata sezonului, până când a trebuit să plece iar în țările muuuuult mai călduroase.

IUBIRE DE CÂINE

DARIUS ANDRONIC

Elev în clasa a IV-a A

Nu mai țin minte când am cunoscut-o pe cățelușa mea, Lizuca. De fapt, tot ce îmi amintesc e că s-a născut deodată cu mine. Numai că, în viața unui cățel, timpul trece mai repede în lumea umbrelor decât viața oamenilor.

Imaginea câinelui meu adorat mă însoțește oriunde aș fi. Blănița maro, cu păr lins, sclipește dimineața când o zăresc. Urechile mici și atente îmi urmăresc orice cuvânt. Eu cred că se bucură când îi spun „Cățelușa mea dragă!”. Ochii ei vioi seamănă cu niște mărgele. Noaptea au o sclipire ciudată. De câte ori mă vede, coada i se transformă într-o morișcă.

Mi-e dor de cățelușa mea, Lizuca... Aș vrea să îi arăt orașul, să o plimb cu autobuzul cel nou, să vadă școala unde învăț!

Dar, mai ales, aș vrea să stau o zi cu ea în bancă...

MAMA

JUSTIN MAINO

Elev în clasa a a IV-a A

MAMA– cea mai străină ființă de pe Pământ!

Ca să înțelegeți, haideți să vă povestesc câteva lucruri: ruj, machiaj si cel mai rău – fustele! Îmi fac curaj și mă duc într-o zi la mama să îi adresez câteva întrebări.

- Mami, de ce se dau femeile cu ruj?

- Păi ca să fim frumoase!

- Dar tu ești frumoasă, de ce ai vrea să faci mai mult?

- Justin, tu ești prea mic, încă nu înțelegi!

Păi așa și este, **NU ÎNȚELEG!** Vedeți și voi acum cum sunt mamele – parcă de pe o altă lume! Și mai știți ceva? Dacă vă puteți închipui asta – mă pune să îmi fac temele **ZILNIC!** Iar la tabletă și pe telefon mă lasă doar 23 ore 59 minute și 59 secunde pe zi! Și asta nu e tot! Îmi dă cadouri doar de 100 de ori pe zi și cam tot de atâtea ori îmi spune că mă iubește. Tortură, nu?!

În concluzie, dacă mă gândesc bine, mamele sunt groaznic...de tari, drăguțe și **SUPER.** Ve recomand tuturor mame. Sunt impresionante!

MAȘINA TIMPULUI

DAVID MICU

Elev în clasa a IV-a A

În Scoția existau mulți oameni deștepți...cu excepția lui Charlie. El nu depunea niciun efort să devină mai deștept.

Într-o zi, la școală, în ora de chimie, profesorul le-a spus:

- Tema voastră e să creați o poțiune care să accelereze creșterea plantelor!

- Bla, bla și bla, spuse Charlie, în șoaptă. Voi amesteca verde, albastru, cărămiziu și portocaliu.

După 45 de minute profesorul spuse:

- Acum turnați poțiunea!

Charlie turnă licoarea creată, dar floarea sa se ofili. Apoi zise:

- Mmm, ce bine miroase!

A luat eprubeta cu poțiune și pe dată a băut-o. Nu s-a întâmplat nimic grav...în prima secundă. După aceea a început să îi crească creierul și a fugit speriat de la școală.

Din acel moment, oricine l-ar fi văzut, ar fi zis ca pare (mă scuzați!) nebun. Într-o săptămâna a inventat Mașina timpului. S-a urcat în ea și a setat-o să meargă în în Imperiul Aztec. Acolo s-a împrietenit cu un aztec tare simpatic, dar, din păcate, ceilalți au crezut că e un spion și l-au aruncat în groapa terorii. Noroc că avea Mașina timpului la el și a pornit-o înspre Registrul de Stare Civilă din anul 1893. El și-a schimbat numele din Charlie în Einstein.

Ultima dată când l-am văzut plecase să împiedice Primul Război Mondial. Am spus „ultima dată” pentru că apoi...m-am trezit.

Era ora de plecat la școală...prima oră: chimie.

BRÂNZICĂ

JESSICA MESZAROS

Elevă în clasa a a IV-a A

Era odată ca niciodată o bucată de brânză cu găuri care, din păcate, era singură. Era atât de singură, încât fiecare zi și-o petrecea meditănd asupra propriei singurătăți.

Într-o zi, ea s-a decis să meargă în lumea largă, dar avea o mică problemă – nu avea picioare. S-a tot gândit și s-a re-gândit cum să facă să îi crească și ei niște picioare instant. Uitându-se de jur împrejurul ei, prin frigider (fiindcă acolo locuia, desigur), văzu o farfurie cu spaghetti și se gândi să își facă din ele picioare. Repede, s-a repezit să le ia, dar și-a dat seama că nu avea nici mâini. A podidit-o plânsul.

După o vreme și a rupt cu dinții niște boabe de porumb de pe un cocean, le-a înșirat pe două fire de spaghetti și și-a făcut și mâini. Cu ajutorul mâinilor „inventate” și-a atașat și picioarele din spaghetti.

A pornit-o în lumea largă – adică în parcare de mașini de vis-a-vis. Acolo a întâlnit-o pentru prima dată pe cea care a devenit prietena ei cea mai bună, Brânzicuța Albastră (care nu era chiar albastră, mai degrabă cenușie).

Împreună au decis să plece într-o aventură în Pădurea Brânzicească din Brânzicești și să facă plajă pe iarba cu aromă de Brânză cu Mucegai. Zis și făcut.

Când au ajuns acolo Brânzică Albastră o întrebă pe eroina noastră:

- Măi, Brânzică, de ce am venit noi tocmai până aici?

Brânzica cu găuri dădu din umeri.

-Brânzică Albastră, draga mea, chiar nu știi!

Atunci au hotărât ca, degrabă și fără întârziere, să se întoarcă acasă, fiindcă deja avuseseră parte de destulă aventură pentru o primă zi de prietenie.

Ajunsă acasă, în frigiderul confortabil, Brânzica cu găuri a concluzionat: „De fapt, nu sunt singură!” Și adormi fericită.

PUTEREA RÂSULUI

KRISZTINA GĂLĂȚAN

Elevă în clasa a IV-a A

Într-o frumoasă zi de primăvară s-a născut un băiat pe nume Alex, care tot timpul râdea. Cu cât creștea mai mare, cu atât râdea mai mult. Era un băiat bun și „uneori” răsfațat.

La 11 ani, Alex râdea tot timpul și nu mai reușea nicicum să se oprească. Avea mulți prieteni, totuși, unii oameni se speriau de comportamentul său. Și el se simțea bine râzând, deși, la drept vorbind, uneori îl cam durea gura.

Mama și tatăl său au decis să îl ducă la psiholog. Doamna i-a adresat câteva întrebări ciudate, dar el oricum nu a reușit să îi răspundă, neputându-se opri nici măcar o clipă din râs. Atunci, doamna psiholog a ales soluția drastică de a-i bandaja gura. Îi explică apoi de ce nu e bine să râdă în continuu. Când doamna îi dădu bandajul jos, Alex reuși, pentru prima oară în viața lui să nu râdă....zece secunde! Era o minune. Era Crăciunul sau ce?! Părinții erau în delir de fericire.

Și Alex a început să râdă...din nou.

Întristați cu toții și totuși cu Alex râzând, s-au întors acasă. Băiatului i s-a dat voie să iasă la joacă. S-a plimbat în jurul blocului. La un moment dat a văzut un câine ce părea că îl cheamă și l-a urmat pe o alee întunecoasă. Dar ce să vezi? Pe alee era o întragă haită de câini feroși, iar scena era una dintre cele mai înfricoșătoare văzute de cineva vreodată. Câinii au început să latre și au pornit-o pe urmele lui Alex. Băiatul a fugit înspăimântat câteva sute de metri, până s-a împiedicat de un trecător. Acesta, binevoitor, l-a însoțit acasă.

Părinții lui Alex erau cât pe ce să nu îl recunoască...era fiul lor, dar, nu mai râdea. În schimb, acum avea o superbă fobie de câini.

Acesta a fost cea mai fericită zi din viața lui Alex și acum nu mai râde decât la nevoie!

Am încălecat pe-o căpșună și v-am spus o maaaaare minciună!

In excursie...

Cavaleri neînfricați

CLASA a IV-a B

Învățătoare Maria Cenean

„Înțelepciunea este calea spre succes”

Efectivul clasei a IV-a B în anul școlar 2014-2015:

BOGYO VLADIMIR-ADRIAN
CĂMĂRĂȘAN ALEXANDRU
COSTESCU ALEXANDRA
CRIȘAN TEODOR ANDREI
GAȘPAR SERGIU-SILVIAN
GHEORGHE AUGUSTIN-IOAN
GONGAN DALIA
GRIGOROȘCUȚĂ GABRIEL-CLAUDIU
HĂDĂREAN MIRCEA-LUCIAN
KOVACS PAULA-ANGELA
KACSO MELINDA-ALEXANDRA
KOVACS LIA-DIANA
POP MIHAI-VASILE
SCARLAT ILIE-MARIAN
SEBEȘI LUIZA

LUCRĂRILE ARTISTICE
ale elevilor din ciclul primar

